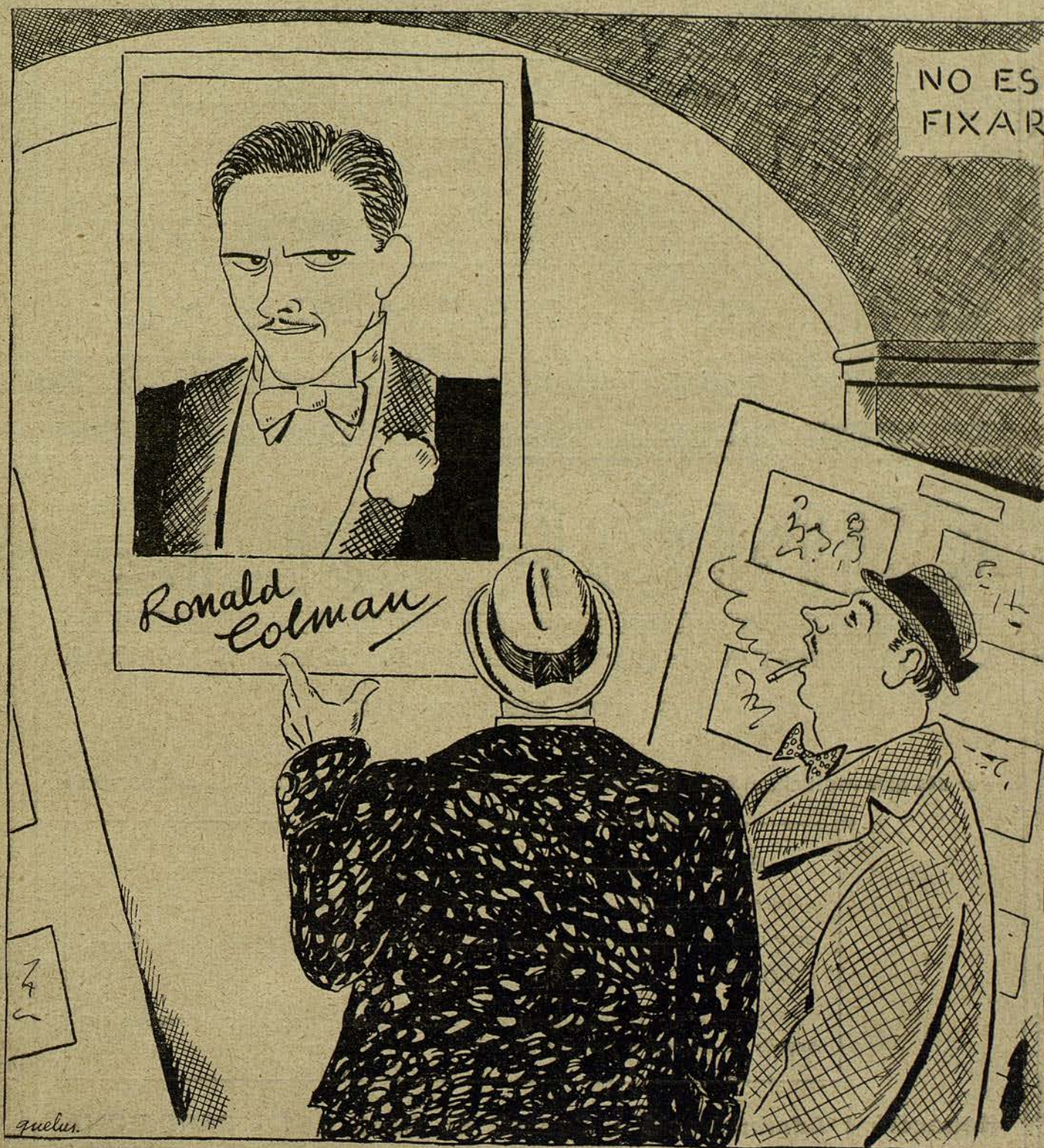

CINÓPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

Any I — Número 6 — Preu : 20 cèntims
Redacció i Administració : Consell de Cent, 201

Barcelona, dissabte, 2 de març de 1929
Apartat de Correus núm. 925 — Telèfon 32596

—Què li sembla a vostè: és en Ronald Colman o una reclam de l'«aspirina»?
—Oh! Mentre no sigui un anunci del concurs d'«Els artistes amoïnats»!

LLEGIU CADA DIMARTS EL

XUT!

SETMANARI DE L'ESPORT I DE L'HUMOR

El terror dels jugadors, dels directius i dels federatius
El predilecte i indispensable dels aficionats

Butlletí de subscripció per als llegidors del XUT! que resideixin fora de Barcelona

En , que viu al carrer
de núm. , de , província
de , es subscriu per un trimestre o un semestre al XUT!

El preu d'un trimestre és de 2'50 pessetes i el d'un semestre 4'50 pessetes, que poden enviar-se en segells de Correu o per Gir Postal a la nostra Administració, Consell de Cent, 201 - Barcelona

XUT!... XUT!... I SEMPRE XUT!

CINÓPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

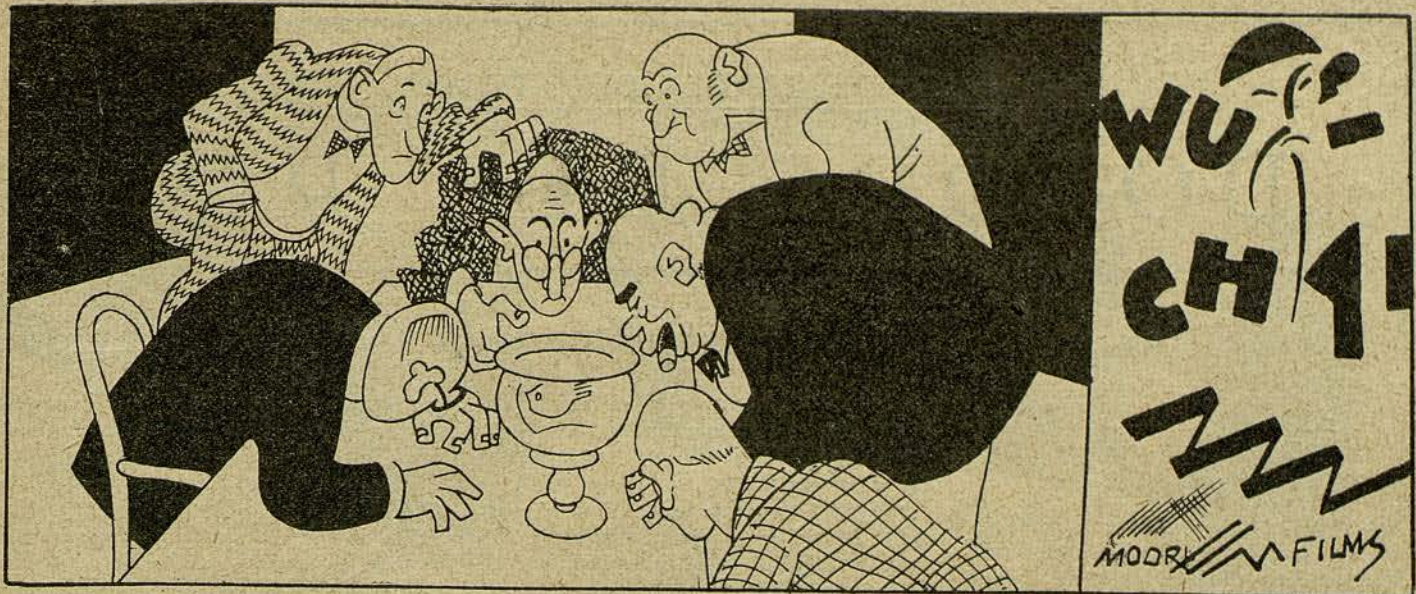
SURT TOTS ELS DISSABTES

Per als que resideixen fora de Barcelona adjuntem aquest butlletí de subscripció

En que viu
al carrer de núm. , població
província , es subscriu per un trimestre a la revista
CINÓPOLIS.

L'import de la subscripció és de 2'50 pessetes, que poden enviar-se en segells de Correu o per Gir Postal.

Redacció i Administració : Consell de Cent, 201 - BARCELONA

Com es fa un argument

Despatx de la direcció d'una empresa cinematogràfica. Una taula espaiosa, i al voltant de la taula, l'empresari, el director, l'operador, l'amo del peix, el redactor de títols i el literat. Al mig de la taula hi ha una peixera amb el peix a dintre.

EL DIRECTOR. — Sí, senyor.

El seu peix és una troballa. El seu peix és fotogràfic.

L'AMO DEL PEIX. — Gràcies, senyor director. L'emoció no em deixa parlar.

EL DIRECTOR. — Ara és necessari confeccionar un argument apropiat que permeti al peix lluir les seves habilitats.

EL REDACTOR DE TÍTOLS. — *En el firmamento de la cinematografia acaba de aparecer un nuevo astro.*

EL LITERAT. — Un drama submari?

EL DIRECTOR. — Sí; però tingui en compte que el peix haurà d'ésser filmat independentment dels altres actors.

L'OPERADOR. — Això és senzillíssim. En Cecil B. de Mille tindrà cura de tots els efectes aquàtics.

EL DIRECTOR. — Perfectament. Ara, vostè, amb calma, pensi un argument.

EL LITERAT. — Ja el tinc.

EL DIRECTOR. — Es formidable! D'ara endavant caldrà que li paguen cinquanta dòlars per segon. Serveixi's exposar-nos l'argument.

EL LITERAT. — L'acció passa a Califòrnia, abans de declarar-se independent. En començar la pel·lícula, el Sar dina.

EL REDACTOR DE TÍTOLS. — El Sar dina? Magnífic «xis-

to» per una pel·lícula d'un peix! L'apunto per no oblidar-me'n.

EL LITERAT. — El Sar té la pretensió d'apoderar-se de Califòrnia per enviar-hi a passar l'estiu als deportats de la Sibèria, a fi de què es refacin. A Califòrnia, però, el poble no sent simpatia pels russos i cada nit celebra reunions clandestines presidides pel Calabrès, un liberal que mata les puces amb trabc.

EL DIRECTOR. — Es molt interessant!

EL LITERAT. — El Calabrès, un dia, en anar-se a menjar un lluç i veure que era de palangre, va sentir remordiments i el va tirar a l'aigua. El lluç, malgrat haver estat fregit, va tornar a la vida i va restar eternament agraït al Calabrès.

L'AMO DEL PEIX. — Els adverteixo que el meu peix no permetré que el fregeixin!

EL DIRECTOR. — Oh, no! Això ho farem amb un doble.

L'AMO DEL PEIX. — Si és així, segueixi.

EL LITERAT. — El vaixell almirall de l'esquadra russa està a punt d'arribar a les costes de Califòrnia. Ningú no ho sap, perquè fa el viatge de nit. El poble de Califòrnia, ignorant del perill que l'amenaçava, viu tranquil, toca l'acordió i balla.

L'AMO DEL PEIX. — Bé, però i el peix?

EL LITERAT. — Ara surt.

L'AMO DEL PEIX. — Vestit de flamenc?

EL LITERAT. — Escolti i calli! El peix descobreix el vaixell i es recorda del deure de gratitud que té amb el Calabrès. Es posa a nedar desesperadament per avisar als californians el perill que els amenaça i delatar les intencions del vaixell rus.

EL REDACTOR DE TÍTOLS.

— El peix delata? Això és un altre «xisto» que farà sensació!

EL LITERAT. — El peix arriba a la platja, surt de l'aigua i se'n va cap a la plaça, on hi ha el Calabrès ballant «peteneres» en mig de l'entusiasme general.

L'AMO DEL PEIX. — S'ofegarà...

EL DIRECTOR. — Estigui tranquil, que tenim «trucs» per tot. Això també ho solucionarem amb un «doble».

L'AMO DEL PEIX. — Però si el meu peix només beu aigua!

EL LITERAT. — I ara ve el final. El peix ho explica tot al Calabrès, donen la veu d'alarma, les campanes toquen a sometent i quan el vaixell arriba, l'enfonsen a cops de roc i el peix és passejat en triomf.

EL DIRECTOR. — I acaba així?

EL LITERAT. — Sí, senyor.

EL DIRECTOR. — Es fluix. Cal un final més bonic.

EL LITERAT. — Ja el tinc. El virrei de Califòrnia, per premiar la gesta del peix, el casa amb la seva filla.

EL DIRECTOR. — Molt bé!... Aquest és el final!

L'AMO DEL PEIX. — Bé! Al tanto amb els petons! El meu peix, es guardaran de pervertir-lo! Si la filla del virrei és la Greta Garbo, retiro el peix.

EL DIRECTOR. — Li posarem la Casajuana.

EL PEIX (treient el cap per sobre la peixera). — Senyors, tot això és senzillament idiota!

L'OPERADOR. — Oh!

EL LITERAT. — Oh! Es inaudit!...

EL DIRECTOR. — Magnífic!... L'èxit no tindrà precedents! La pel·lícula serà parlada!

BIROSTA

PER LES TERRES DEL «FILM»

DOLORS DEL RÍO

La dona que es va prendre seriosament la vida a Hollywood

II

LA TRAGEDIA DEL MARIT
DE LA DONA CELEBRE ::

Després de les tres primeres pel·lícules que va interpretar l'artista mexicana, l'èxit fou d'aquells que fan època i sobre totes *El precio de la gloria* li va proporcionar la consagració definitiva com a estrella de primera magnitud.

I mentre la personalitat cinematogràfica de la Dolores del Río anava creixent, disminuïa la d'en Martínez del Río, fins esdevenir un de tants personatges insignificants que donaven vol es entorn d'ella, amb el sol atenuant de què es tractava del seu marit.

Però en Martínez del Río, home instruí i aristòcrata, si bé no tenia talent, en canvi li sobrava amor propi, i no va voler viure més a remolc de la seva dona i va sol·licitar una plaça a les oficines de la «Fox», la qual plaça no va obtenir-la, però, en compensació, per tractar-se del marit de la Dolores del Río, li varen donar el càrrec d'ajudant del director Carewe, que li va donar ocasió per seguir els passos d'ella, amb una empipadora constància.

Va venir, després, l'estrena de *Resurrecció* i llavors sí que el marit va quedar apagat per complet, fins al punt que alguns ja li deien, tot fent-hi brometa, el «senyors Dolores del Río».

El pobre home, veient-se tan i tan postergat, va fer els possibles per surar: va dirigir pel·lícules de curt metratge, va fer arguments, tot va provar-ho, però fou inútil i contraproduent. Fins els seus petits encerts feien riure... mentre la Dolores del Río i en Carewe seguien de triomf en triomf.

EL MOTIU DE LA RUPTURA

Mentre l'Edwin Carewe estava preparant el rodatge de *Ramona*, va escollir un magnífic paisatge de Califòrnia per filmar-hi algunes escenes, en la bellesa del qual es refiava per enriquir la seva producció, però quan va arribar-hi amb tot el bagatge d'artistes, operadors, màquines, pantalles, tendes i altres trastos imprescindibles per realitzar una pel·lícula, va trobar el terreny ocupat pels elements de la «First», capitanejats per la Molly O'Dally, la deliciosa ingènua.

Sigui perquè tant en Carewe com la Dolores del Río havien pertenescut a l'elenco de la «First», o perquè entre les dues companyies cinematogràfiques hi regna una harmonia completament fratrídica, el cert és que els de la «First» varen dir als intrusos que allí hi sobraven i que tenien ordres de tocar el dos sense ultimàtums de cap mena.

Va haver-hi unes quantes bufes, amb evident desavantatge pels «herois» de

Ramona, i en vista que si no marxaven per les bones serien trets a puntades de peu, en Carewe va optar per retirar-se a un lloc més apartat, on no molestés al director de la «First».

En arribar la nit, a trenta quilòmetres de la població més propera, els que estaven a les ordes d'en Carewe varen rebre una invitació per anar a sopar amb els elements que acompanyaven la Molly O'Dally, per esborrar certes rancúnies, però de la invitació n'era exclosa la Dolores del Río, per haver incitat—segons els de la «First»—a què el seu director originés tan desagradables incidents.

Assabentat del fet en Martínez del Río, va demanar públicament explicacions pel despreci de que havia estat víctima la seva muller, majorment quan ella en res podia influir en les decisions del seu director...

I la resposta de la Molly O'Dally fou d'una contundència tal, que les cròniques no s'han atrevit a transcriure-la i sí sols a insinuar-la.

Al cap de pocs dies dels esmentats incidents en Martínez del Río sortia cap a Nova York.

EPILEG

Va venir el divorci i en Martínez del Río va marxar a Europa, fixant la seva residència a Berlín, creient que la «Ufa» acceptaria els seus arguments, rebutjats per les cases americanes, i essent acollit fredament, de decepció en decepció, va arribar a un estat precari, fins que, oblidat d'uns i altres, va morir fa un parell de mesos.

Durant el curs de la seva malaltia, això sí, l'agència de publicitat d'en Carewe llençava constantment noves de la desesperació de la Dolores del Río i publicava textos de telegrams quilomètrics que deien que ella enviava al seu marit.

Fins la mort d'en Martínez del Río fou aprofitada per organitzar una formidable propaganda al voltant de l'estrella mexicana, descoberta per en Carewe.

I fa pocs dies que s'han rebut notícies de què el conegut director s'ha divorciat...

I així la Dolores del Río haurà aconseguit en poc temps, a més d'arribar a ésser una figura preeminent al món cinematogràfic, viure intensament la vida d'Hollywood que tant ens conten les revistes americanes, eliminant del seu costat un marit inoportú, segons ella, que comprometia la seva carrera.

J. PÈL I KOLA

PRONOSTICS QUE NO FALLEN

El talent d'en Cumelles arribarà dia que traspasarà les fronteres.

ELS ARTISTES MIG IMPRESIONATS

1

2

3

5

4

6

8

PRIMER CONCURS DE
Cinòpolis

□ □ □

Endevinar el nom d'aquests artistes de la pantalla, convenientment retocats, per no dir perfeccionats, pel llapis d'un ninotaire irrespectuós.

Les solucions deuen enviar-se en lletra clara, tenint cura de què cada nom vagi precedit del número corresponent, en un sobre clos dirigit a CINÒPOLIS, Apartat de Correus, 925.

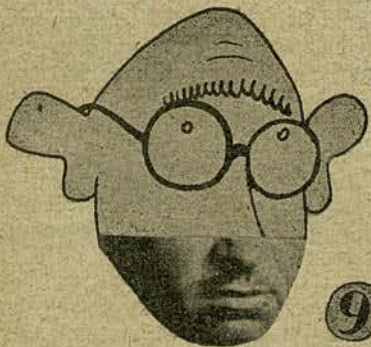
To'es les solucions deuran enviar-se abans del dia 20 de març.

La llista de premis la publicarem quan estigui completa.

Apa, cínics, rumieu la mostra, que

7

9

11

Cinòpolis

està disposat a premiar els vostres esforços abocant la casa per la finestra.

10

12

13

14

15

Un crític al cel, o Sant Pere «cineasta»

Sant Pere va sentir que trucaven i va euitar a obrir. Era un mortal, un terrà, que amb la maleta dels pecats a la mà i depés bagatge de malifetes venia a sollicitar entrada al cel. Era un home jove, ben plantat, grassonet, d'expressió satisfeta, com si durant la seva vida a la terra «totes li haguessin post».

Sant Pere va esguardar-lo de cap a peus i el sotmeté a l'interrogatori de reglament:

—Com vos dieu?

—Pere Carquinyoli.

—D'on veniu?

—De la península.

—Quin ofici teniu?

—Crític cinematogràfic.

En dir això, el visitant somrigué pre-tensiosament.

—Crític cinematogràfic i de la península!—exclama Sant Pere, cremat—. I vol entrar al cel? Mai...!

—Els meus papers estan en regla, mi-

reu-los. Sempre he estat un bon home, mai no he vist ballar a la Baquer, i no sóc aficionat a la beguda.

—Et crec; però has estat crític cinematogràfic i això és prou perquè aquestes portes es tanquin per tu.

—Sant Pere...

—Res. Has de pagar el mal que has fet a la cinematografia.

—Jo sempre he estat imparcial en les meves crítiques...

—Tu creus que si la crítica del teu diari hagués estat realment imparcial, el negoci cinematogràfic es trobaria en l'estat llastimós que es troba? Si vosaltres haguéssiu parlat clar i català, les sales dels cinemes no estarien desertes, i el públic que de vegades hi va, atret per l'anúnci d'un film sensacional que a fi de comptes resulta un rave, no es veuria obligat a fer ús del bastó per demostrar el seu descontent...

—...

—En una paraula, afirmant que una poca-solta era una superproducció, heu aconseguit que els empresaris cinematogràfics no s'hagin preocupat d'escollir el bo i millor i s'han projectat una colla de saldos que les cases productores tenien de recó i no gosaven ni a treure a la llum artificial.

—Però...

—No m'interrompeixis. No vulguis justificar-te. No acaba aquí el mal que heu causat. Heu donat peu perquè els detractors del cinema es banyessin amb aigua de roses.

—Així, segons vos, no hi ha crítica seriosa a la península?

—Crítica, no. Un parell de crítics i gràcies. Però no n'hi ha prou. L'art cinematogràfic necessita més homes per a depurar-lo i fer-li ocupar el lloc que li correspon en l'educació dels pobles.

Després d'aquesta peroració, Sant Pere va restar callat.

El crític estava astorat, sense gosar ni moure's.

De cop i volta el Sant s'aturà al seu davant i posant-li una mà a l'espatlla li digué:

—Ja m'he tret un pes de sobre—i acompanyant-lo fora la porta, afegí:—I ara que Déu t'ampari.

La porteria del cel va tancar-se darrera del crític i aquest restà uns moments sense saber què fer. Per fi s'atreuï a donar uns copets suaus a la porta, que no mereixeren resposta. Insistí novament. Aquesta vegada Sant Pere obrí la finestreta i mostrà la seva testa venerada.

—Apa! Si torneu a trucar, us tiraré una galleda d'aigua!

En Pere Carquinyoli es veié perdut. S'ajupí per agafar la maleta i es disposà a desaparèixer d'allí.

I es decidí a anar a l'infern, si no penedit, puix hi ha gent que ni després de morts es penedeixen, amb un xic de remordiments, de que les seves crítiques (?) haguessin produït a l'empresa periodística on prestava els seus serveis un ingrés net anual de 50.000 pessetes, per la inserció d'anuncis de pel·lícules.

CAPSIGNANY

ELS BARRETS FEIXUCS

—Què passa que no filmen?

—Res; que els «cowboys» se m'han declarat en vaga. Exigeixen un «doble» per portar el barret.

«La mujer de la luna»

Heus ací uns quants detalls de la producció de la «U. F. A.», *La mujer de la luna*:

«Entre les 60 decoracions distintes muntades pels arquitectes, la de més vastes proporcions és la vall de la Lluna, en la qual té lloc l'aterratge—no serà més exacte potser de dir l'allunatge?—de l'aeronau especial. Aquesta decoració ha estat muntada en el gran pavelló de Neubabelsberg, la nau del qual cobreix més de 3.000 metres quadrats de superfície. Per tal de poder suggerir fotogràficament els vastos deserts arenosos llunars, la totalitat de la dita superfície ha estat coberta amb quaranta vagons de sorra que ha calgut portar expressament a Berlín de les platges de la Mar Bàltica, perquè la sorra de la regió lacustre berlinesa resultava d'un to massa

fosc. Per tal de donar a la sorra la claredat de to deguda, calgué, a més, sotmetre-la a un procés especial de rentat a altes temperatures. Cada metre cúbic de sorra val 12 marcs.

«No menys de 600 fusters treballaren durant quinze dies en el muntatge de les colines i muntanyes del paisatge llu-

nar, i a aquest efecte foren emprats més de 2,000 metres quadrats de planxes de fusta.»

O els alemanys s'han begut el seny, o bé nosaltres som una gent de sa casa sense aspiracions ni modernitat.

Facècies cinematogràfiques

Lars Hanson no vol ésser advertit

Un dels artistes que més ràpidament es sulfura i treu el geni quan algú, ja sigui per ganes de xeringar-lo, o bé per desconeixement del seu caràcter, s'atreveix a advertir-lo i donar-li consells, és en Lars Hanson, intèrpret genial d'una infinitat de papers que l'han acreditat com un dels més positius valors del món cinematogràfic.

Els directors, quan, tot filmant una escena, es veuen obligats a censurar-li una actitud o una expressió, sofreixen com no es pot imaginar i tot són paraules de disculpa i reverències exagerades per a que no es negui a seguir filmant.

—Senyors Lars: abusant de la seva amabilitat, i si les meves paraules no han de molestar-lo ni gota, em prendré la llibertat de fer-li un insignificant advertiment—diu el director, tot clavant, amb dissimul, un cop de tisores a l'escena que acaben de filmar.

—Què hi ha?!—respon n'Hanson com si la mosca li hagués pujat al nas.

—Sí, miri, que l'haurem de tornar a molestar un xiquet més; els ulls li queden un pel massa enfonsats en aquesta escena, comprèn?

Llavors en Lars Hanson rondina, clava un xut a la trompa del director i es disposa a repetir l'escena amb la condició que li augmentin novament el sou.

* * *

A propòsit del que acabem d'esmentar, succeí, fa alguns dies, un cas graciosíssim, que sembla que ha fet variar bastant el caràcter i el geni, un xic espès, de Lars Hanson.

Estava, aquest, fent una escena sentimental tot posant-se una flor al trauc poèticament li allargava la protagonista des de dalt d'un trapezi, quan de cop i volta un tramoista es posà a cridar al gran actor des de darrera un decorat:

—Escolti, vingui, que haig de fer-li una observació!

Lars seguí com si tal cosa i només es prengué la molèstia de maleir el tramoista unes 235 vegades,

Però, novament la veu del tramoista tornà a sentir-se:

—Que vol escoltarme, o no?

La puntada de peu que li encolomà n'Hanson bastà per a que el tramoista es deixés de raons i no continués amargant-li l'existència en tota l'estona que durà la pel·lícula.

Quan aquesta estigué enllestida, Lars

Hanson plantà en sec director i protagonista, i sense ni tan sols treure's el trajo d'època que llua, anà a trobar el tramoista per a clavar-li un escàndol dels que fan època. Així que el trobà, li digué a grans crits:

—I ara fareu el favor de dir-me amb quin dret em dirigieu la paraula i us permetieu el luxe de fer-me observacions!

Resposta del tramoista, tot acotant el cap amb timidesa:

—Ja veurà... Com que li sortia la veta dels calçotets i el director no se n'havia adonat, m'he cregut que complia amb el meu deure intentant avisar-lo!

Demà la vergonya i la ràbia del gran actor en constatar que el tramoista tenia raó!

Només els direm que des d'aquella feta fa cas de tots els advertiments i... usa calçotets curts.

MAC HASSUM RONDA

Les caigudes dels que fan pel·lícules de riure

Presenciant una pel·lícula de riure d'aquestes que són fetes a base de patacades i caigudes estranyes, haureu sentit més d'una vegada com una ingènua o un noi de dotze a setze anys (l'edat que tothom és *tonto*), exclamen:

—Manoi, què bé que ho fan. Sembla que vagi de debò.

Precisament per això aquestes coses surten tan bé. Perquè va de debò. I de vegades són les escenes perilloses les millors de les pel·lícules de riure. I això és degut a què els protagonistes procuren executar-les amb el màxim de precisió i justesa, perquè amb una mica que t'equivoquis sovint n'hi ha prou per tocar-ne les conseqüències, i ja se sap que mitja dotzena de xiribecs mai no es posen prou bé.

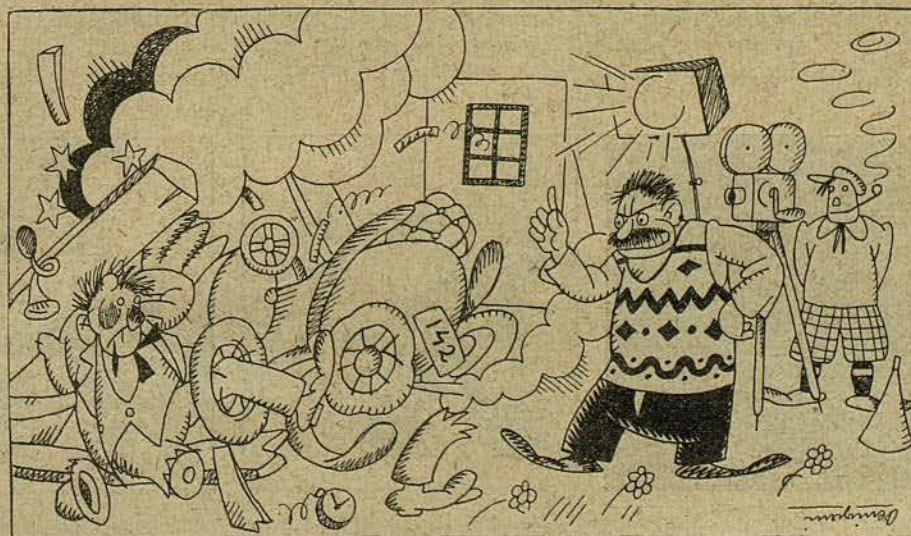
De la mateixa manera que eren de debò aquells «Fords» que abans tan sovint hom desmanegava amb un senzill cop de pala de matar mosques, tots els accidents, caigudes i demés excessos de les pel·lícules de riure són presos tots del natural, d'una manera més o menys pràctica i exposada.

I és que els actors còmics n'han de saber tant o més que els que no són còmics, i hi ha molts senyors d'aquests que fan el graciós a base de patacades que no serviren per fer riure si ho provaven de qualsevol altra manera. I ja se sap que qui vol menjar ha de treballar.

Amb això del cinema passa el mateix que amb l'aprendre d'anar en bicicleta. Quan se n'aprèn es cau molt i sovint, però quan se'n sap es cau encara més i més sovint. El que hi ha és que molts individus que fan caigudes aparatoses i després es queden tan fresquets, tenen l'avantatge que a còpia de trompades s'han anat tornant masells i no els fa res una patacada de més.

Són nombrosos els accidents que han succeït impressionant pel·lícules d'aquestes. Una vegada s'explica d'un que feia una pel·lícula molt exposada i passava la maroma dalt d'un terrat. De sobte li va rodar el cap i va caure al carrer. El terrat en qüestió pertanyia a un gratacels dels de Nova York, i l'interfecte va quedar de cos present damunt l'asfalt del carrer. Amb tot, al protagonista de la pel·lícula no li va passar res, perquè el que havia fet l'ànec era un desconegut que es prestava a fer de doble.

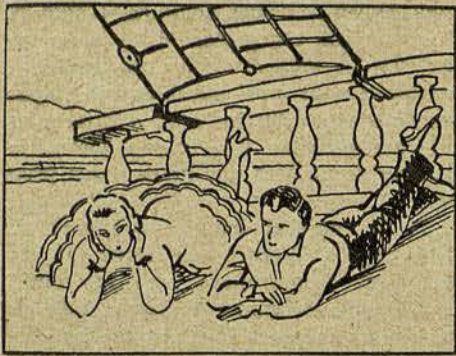
Ara mateix ens enterem que està a punt de sortir d'un hospital el conegut

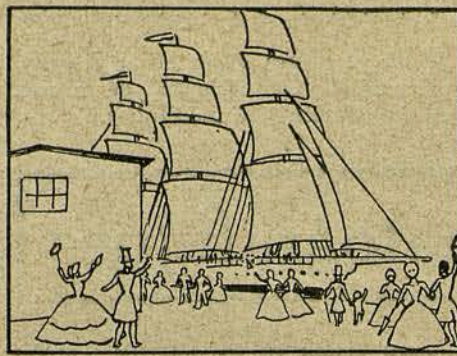
EL DIRECTOR EXIGENT

—Res! No fa gràcia! Repeteixi-ho, a veure si en treu més partit.

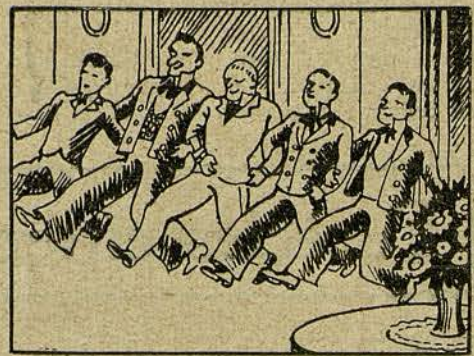
KURSAAL I CATALUNYA :: «LA RUTA DE SINGAPORE»

En Joel i la Maria són uns ganàpies i encara juguen com les criatures. Els meus fills!

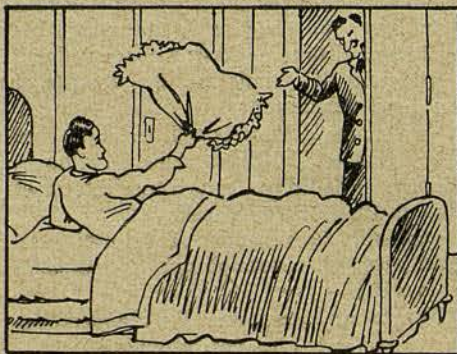
I mentre s'entenen amb allò de «Ha arribat un vaixell carregat de...», arriba el «Natham Ross».

El pare es dedica a la literatura i, un cop acabada la tasca diària, fa un pas d'opereta amb els fills.

En veure menjar a Maria Marck se n'enamora com si fos de la primera volada.

Marck porta al llit sense sopar a en Joel perquè és una mica massa entremaliat.

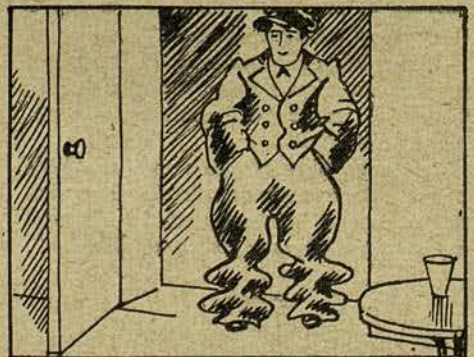
Però Maria li porta postres i la seva bona acció és aigualida per la fatalitat.

Els tres germans, després de sopar, van a picar-ne cinc, tot cantant el brindis de la «Marina».

Però per allà corre el «coro de la ràbia» que els contesta musical i feridament.

Amb aquestes, l'entremaliat Joel es presenta disfressat amb l'uniforme del seu germà gran.

I comença el primer round de mastegots. Joel apaga els llums per a estalviar, car la cosa va per llarg.

Joel els embarca, tal com era el seu propòsit, i l'accepten dintre el gremi.

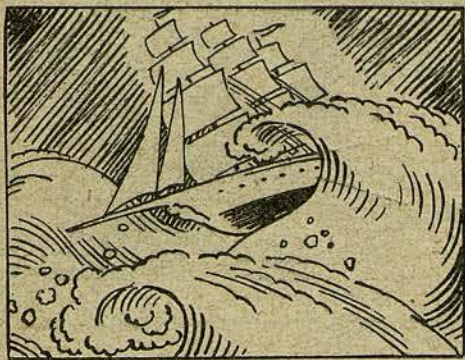

Encara que la Maria no en sàpiga res, en el moment del prometatge no desllueix gens la festa.

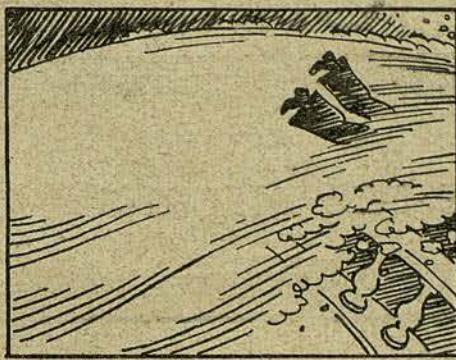

Però Joel l'ha renyada i, a l'hora de la separació, refusa el bes de despedida a en Marck.

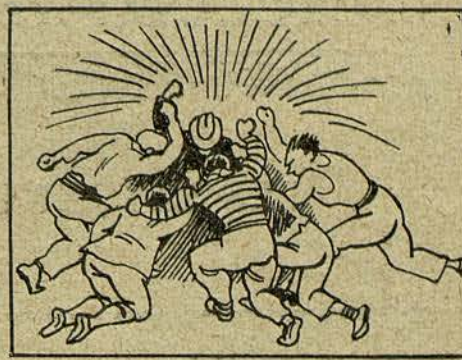
KURSAAL I CATALUNYA :: «LA RUTA DE SINGAPORE»

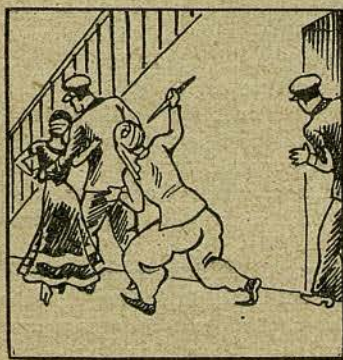
Les passions i els elements es desfermen: Marck lluita entre l'aiguardent interior i l'aigua ardent exterior.

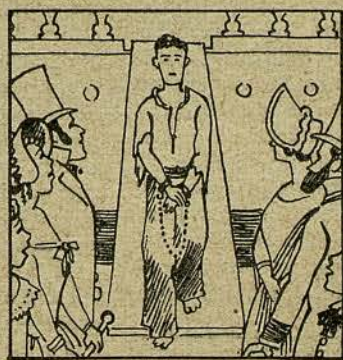
Com que hi ha dos germans que ja han fet la servitud, l'un se l'emporta l'aigua i l'altre no sabem mai que fa.

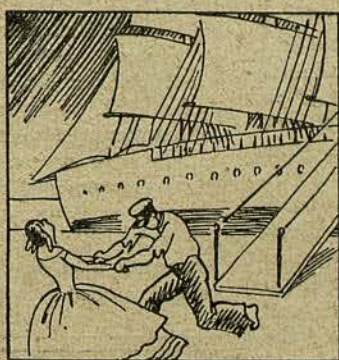
En un café de tanguistes de Singapore, Joel és apallissat: segon round de castanyes.

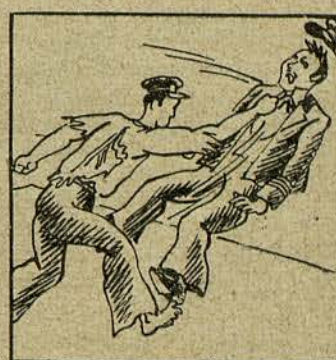
Mark és ferit a traïció per un indi que ha estat instigat per un capataç de bord que vol ascendir.

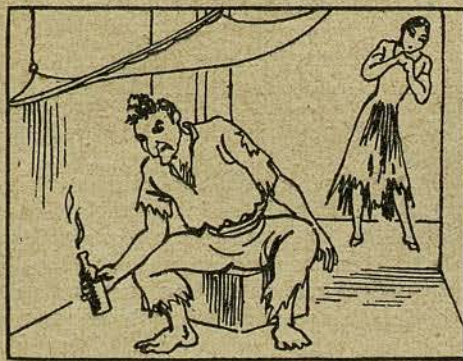
I el vell rep els residus de la seva família: en Joel amantillat i acusat de fratricida.

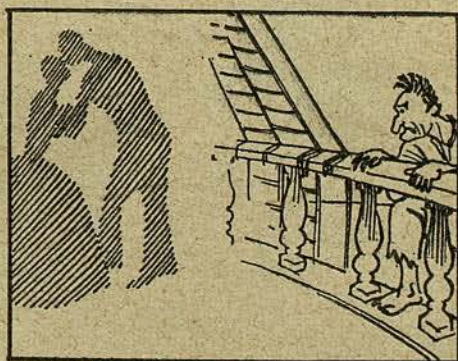
I ara aquest noi es posa a fer coses reprobables per a un xicot tan distingit com és en Novarro: arrossega a Maria fins el vaixell.

Quan la té allà, clava morma a l'usurpador (tercer round), que ja parava la galleta, i es fa amo de la situació.

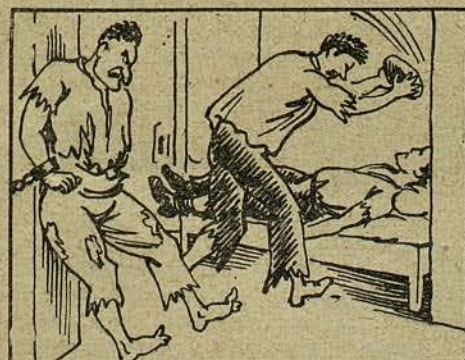
I cap a Singapore altre cop, on Marck està fet una desferra per mor d'aquell petó que no fou petó.

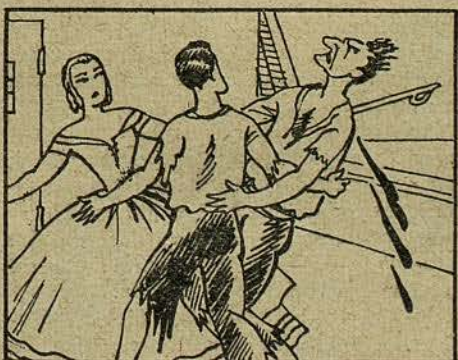
Marck ha vist el seu vaixell, s'hi enfila i veu borrossament a Joel i Maria abraçats.

Quart round: Marck vol matar a Joel i Maria. Cinquè round: fals capità contra Marck.

Sisè round: capità Aranya contra Joel. Setè round: Marck i Joel contra esca del pecat.

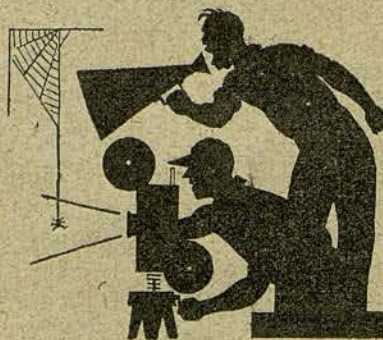

Vuitè round: sageta del dolent contra Marck. Novè round: Joel contra l'assasí. Desè round: Etc., etc.

La tripulació està tota ella knock-out i cueden en peu només Joel i Maria, que no sabem pas com s'ho deuriem arreglar.

Seleccions Cinòpolis

LES ESTRENES DEL DILLUNS

Capitol i Coliseum

LA FRAGIL VOLUNTAD, per Glòria Swanson i Lionel Barrymore

Hem de confessar que mai no havíem xiulat tan de gust al cinema. Passat d'aquella vegada que en Rodolf Valentino va oferir-nos *El diablo santificado*, mai no havíem eixit a la Rambla tan descansats. N'hi havia que feien el be, altres que imitaven els udols del lleó i els espectadors més exigents dedicaven frases picants a la memòria de l'autor. Erem pocs i ben avinguts, i amb tot i no passar de cent cinquanta, entre preferència, especial, semi-especial i especial del tot, produïem una remor bastant important. És clar que això s'hauria pogut evitar si l'empresari, en lloc d'enviar la cuinera el dia de la prova, hi hagués anat ell personalment; però com que l'experiència es va formant a força d'avalots, tenim confiança de què en el futur tindrà més de compte a escollir les pel·lícules. Perquè no creguin que jutgem a la lleugera i som exigents, intentarem descriure l'argument, si és que d'aquell garbuix se'n pot dir argument.

Sara és una xicoteta alegre que desembarca en una illa on sempre hi plou. Sara, però, té la intenció de romandre-hi el més just, car no porta paraigua i és perjudicada del reuma. Però Sara proposa i el destí disposa. El vaixell que l'ha de portar a lloc, ha de romandre quaranta dies en quarentena (ni un més ni un menys) i Sara cerca habitació a l'hostal.

En el mateix hostal s'hi estatja el senyor Hamilton, que és un moralista. El personatge aquest és encarnat per en Lionel Barrymore, que fa una creació del catòlic intransigent, d'aquelles que fan la felicitat de l'ateu més exigent. Guaita de reüll, s'esmuny, rondina, té èxtasi, no pot sofrir les faldilles curtes i fa sermons amenaçant amb un diluvi universal. Les seves amenaces, però, no fan efecte, perquè en una illa que sempre hi plou un diluvi universal hi passaria desapercebut.

Sara, amb les seves ingenuïtats, les seves entremaliadures i els seus costums disbauxats, fa les delícies dels mariners americans que es troben destacats a la illa, i el sergent O'Hara acaba enamorant-se'n bojament. Sara hi ve bé i s'estimen. S'estimen d'una manera molt original, tocant el fonògraf, donant-se copets al llombrígol i menjant avellanes; però com que el senyor Hamilton és un

intransigent, no para fins que el governador de la illa decreta l'expulsió de Sara i fa tancar l'O'Hara.

No ens negaran que això és deliciós i bat tots els records de la incongruència cinematogràfica. Sara, però, implora i el senyor Hamilton aprofita el seu estat de postració per a convertir-la. Li diu que a l'infern els cremem de viu en viu i que en Pere Boter és un diable sense contemplacions. Sara s'estremeix i tremola només de pensar el que li succeirà si no es penedeix de tot el que ha fet. Tant i tant insisteix el senyor Hamilton, que Sara s'illumina i acaba renegant del món amb totes les seves pompes i vanitats, el fonògraf inclús. Quan l'O'Hara

En arribar aquí, l'engrescament del públic prengué unes proporcions extraordinàries i es varen sentir exclamacions de tots volums i dimensions.

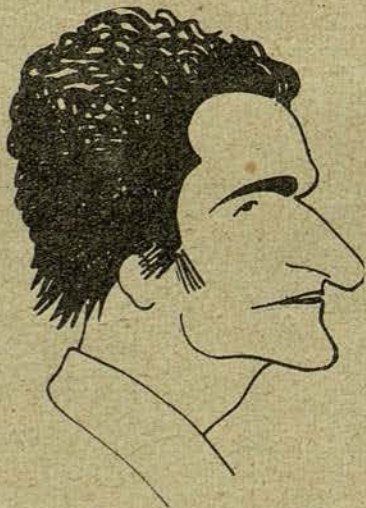
L'endemà al matí, apareix el cadàver del senyor Hamilton, que, no podent resistir els remordiments, s'ha tallat el ganxot amb una navalla d'afaitar.

Sara ja ha perdut tot temor i torna a ésser el que era abans. Ha perdut el respecte als moralistes i engega novament el fonògraf. Compareix l'O'Hara, li diu que obli el seu passat i que tots dos poden ésser feliços. S'embarquen i desapareixen.

Si hem tingut l'habilitat de saber explicar l'argument amb prou claretat, suposem que a hores d'ara vostès comparteixen la indignació que nosaltres sentim.

Si no se n'han fet prou càrrec, vagin-ho a veure, si és que al «Capitol» i al «Coliseum» encara hi resten butaques en bon estat.

BIROSTA

GILBERT ROLAND
(Luis Alonso)

surt de la presó i troba Sara en aquell estat, s'arrenca els cabells i vol matar l'Hamilton.

Ens prenem la llibertat d'encendre una cigarreta i reflexionar uns moments, car ara anem a entrar al drama.

Una nit, el senyor Hamilton sent una mena de neguit estrany i comprèn que el dimoni l'ha temptat. Procura distreure's rosegant-se les ungles i tirant-se els cabells endarrera, però tot és debades. La imatge de Sara se li presenta sota un aspecte material i el persegueix. Com sofreix el senyor Hamilton! Plega i desplega el front, es rosega els punys, es passa els dits pel coll, respira amb dificultat, sospira... Per fi no pot resistir més i d'una embranzida entra a l'habitació de Sara.

Cinema París

LA TRAGEDIA DE RUSIA, per Clàudia Vitrix

El «París», d'ençà que varen fer *El mundo marcha*, la millor pel·lícula de la temporada, ens tenien el cor robat. Per això sol les llaunes disfressades de superproduccions que de tant en tant ens servien ens les empassàvem amb resignació pensant que una cosa va per l'altra.

Però amb la projecció de *La tragedia de Rusia* varen estar a punt de caure'n del concepte i amb una mica més fem una creu a l'esmentat cinema.

La tragedia de Rusia no té res de tragèdia, i ens enterem que passa a Rússia perquè els programes ho diuen. Del contrari, hauríem confessat que l'acció passava a Tuxén, a Masquefa o a Matadepera.

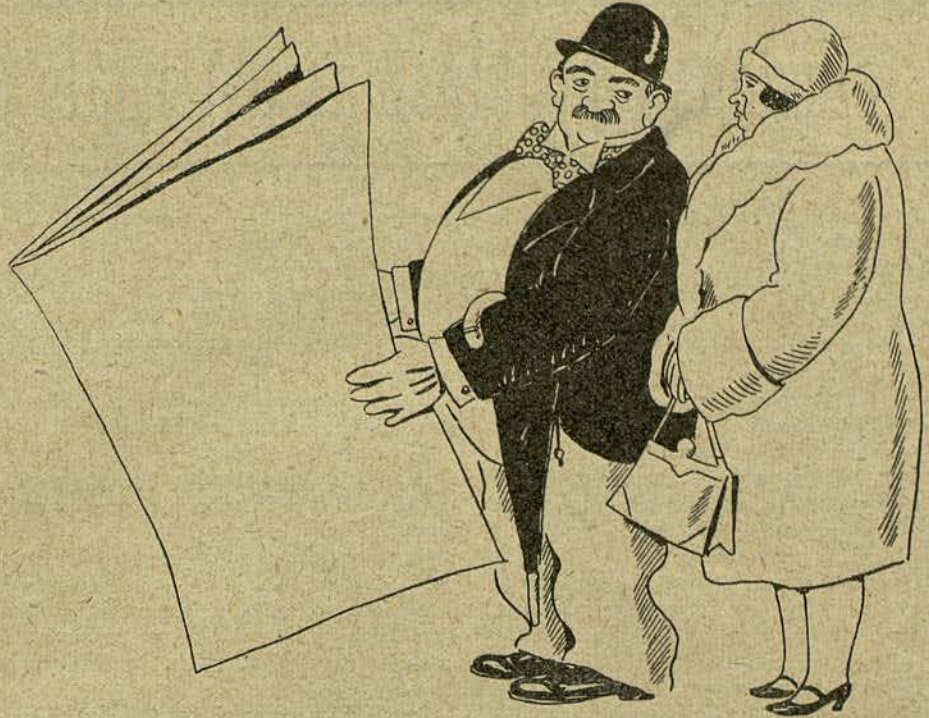
La pel·lícula està plena de contrasentits, en molts moments es perd el fil de l'acció, hi ha coses completament absurdes, altres que no tenen cap mica d'interès, etc., etc. Tot això ben garbellat és capaç de fer agafar mal de cap a qualsevol i els seus efectes són definitius i sorprenents. L'espectador s'avorreix com un negre que s'avorreixi. Davant d'un conjunt com aquest, el que tingui paciència per veure aquesta pel·lícula dues vegades es mereix un homenatge i tres monuments. Si això fos

com les medicines que es barregen ben barrejades i s'administren a raó d'una cullerada cada dues hores, el malalt que la prengués quedaria k. o., i hi hauria d'allò més feina per a retornar-lo.

Bé; doncs ara calculin quin efecte ha de causar si en lloc d'una cullerada cada dues hores, amb aquest reduït temps te'n serveixen tota l'ampolla; el més natural és que la víctima (llegeixi's espectador) quedi de cos present i ni el combregar no hi sigui a temps.

Aquest és el comentari que l'esmentada pel·lícula ens hauria suggerit si el dia que la vàrem veure no hi hagués hagut dos rengles més endarrera del nostre, un senyor italià que anava amb un altre que no ho era, al qual explicava la pel·lícula abans que sortissin les escenes.

Gràcies a aquest senyor, que, segons vàrem sentir, havia vist ja aquesta pel·lícula a Fiume, ens poguérem enterar de tot el que havia de venir, però que no venia, i que per consegüent devia haver sofert el martiri de la intervenció d'unes estidores mutiladores. Això va fer que tornés a renéixer en nosaltres la confiança amb la casa i que la nostra simpatia pel local arribés fins el punt de fer-nos recomanar a un company aquesta pel·lícula, amb tot i que sabem del cert que s'havia d'avorrir. La pel·lícula, tal com hem dit, no ens va plaure gens i no lliga. Ara, que tal com l'explicava aquell senyor que diem, ens va

—La veritat: per passar tota la tarda ensopit veient les peripecies d'en Menjou, prefereixo anar a veure els Conilleres, que almenys ens donaran be-
renar.

(Ve de la pàgina 7)

Bobby Vernon, còmic de la «Paramount», el qual hi va anar a parar gràcies a una pel·lícula d'aquelles que a les criatures els fan tanta gràcia.

Quan va estar hospitalitzat, la cosa va anar per llarg i els metges van declarar que de cop se li havia complicat la lesió perquè tenia tota la persona ressentida degut a que feia tretze anys que es dedicava a fer «el graciós». Afortunadament encara ho podrà explicar i quedarà bé per tornar a fer l'Índio. El que pot molt ben passar és que es deixi de romansos, es recordi que la vida és una cosa molt ben enraonada i que val més menjar poc i pair bé. I plegui.

Els autors de fama i de peles s'asseguren contra les caigudes i les lesions. Això acostuma a ésser una mica caret, perquè hi ha moltes probabilitats que la secció de pagaments de la companyia asseguradora tingui d'entrar en funcions. A l'Harold li va passar un cas molt curiós. Era quan impressionava *El home mosca* i feia totes aquelles filigranes penjat a la minuteria d'un rellotge descomunal. La companyia d'assegurances, que se'n va enterar, va córrer a rescindir referència als accidents però no als suïcidis el contracte dient que la pòlissa feia dis voluntaris.

D'aquella feta, l'Harold es va decidir a servir-se dels dobles en escenes d'aquestes. I diu que s'ha estalviat qui sap els xiribecs.

MISS TUSDEDEU

arribar a interessar i trobem que fins i tot lligava.

Això, naturalment, no ens priva de protestar de la substitució de la neu per l'àcid bòric, havent-hi com hi ha d'altres elements que s'hi assemblen més. També quan vulguin fer sortir llops, convé que si els volen substituir per gossos policies, els busquin que almenys hi tinguin una mica de retirada. Una casa productora bé es pot permetre el luxe d'ensinistrar mitja dotzena de llops acabats de néixer. Ben educats són tan mansos com qualsevol tigre de Bengala, i tenen l'avantatge que fan la creixença molt ràpidament. En pel·lícules per l'estil de la que ens ocupa és convenient que quan es troba una criatura abandonada, cap el final de la tercera part ens expliquin de qui és filla. Pel que es dedueix del que vàrem veure, resultà ésser filla d'una nora del tsar, però no vàrem poder aclarir qui era el seu pare.

I encara pensin que per passar uns documents d'estranguis per una Duana on solament et registren les butxaques, es poden amagar molt fàcilment dins d'una sabata o un mitjó i no haver de passar tots els apuros que passen els pobres protagonistes.

LAS RUBIAS SON PREFERIDAS, per Claire Windsor i Allan Simpson

Aquesta pel·lícula no té res de particular. És vulgar, vulgaríssima. Hi ha algunes ocasions, però, que distreu. L'argument és basat en l'enrenou que produeix en un poblet segle XVII el fet que una noia amb ganes de guanyar-se la vida i amb intencions modernistes hi estableixi una *maison de beauté*. La noia les passaria negres degut a l'animadversió dels habitants del poblet i a les maquinacions d'un banquer usurer que li vol

afaitar una propietat de la qual en donen cent mil dòlars. Afortunadament la presència de mitja dotzena de *girls* rosses fa que les senyores del poble s'adonin que *los caballeros las prefieren rubias* i acabin passant totes per l'adreçador, es tenyeixin els cabells, es facin la manicura, s'arreglin el físic i deixin a la noia una mà de bitllets de banc suficients per pagar la hipoteca i fer la guitza a l'usurer. La cosa s'acaba amb un casament i un petó a la vora del mar.

Una altra vegada que hom vulgui que els senyors prefereixin les rosses, faran santament de no fer sortir a la pel·lícula una bruna més bonica que totes les rosses que hi prenen part.

Perquè, francament, creiem que si s'hagués fet un plebiscit entre els espectadors, la bruna s'hauria emportat tots els vots i les rosses gairebé s'haurien quedat per vestir sants.

I per acabar, sigui'ns permesa una observació no pel·lucera. Ara que sembla que els empresaris del «París» estan en pla de reformes, no estaria gens de més que en fessin també ordre musical. No ens referim als músics, que per cert ho fan molt bé. Però un canvi complet de repertori creiem que no costaria gran cosa de fer i la gent sortiria més satisfeta.

CECIL B. DE L'HORT

Aquest número ha passat
per la Censura

Il·lusions i desil·lusions paternals

En Quicu mai no oblidà aquell seguit d'emocions que sentí quan el seu pare el va portar a Barcelona, de petit.

—Mira, Quicu—li anava dient—: això és un tramvia.

I ell amb prou feines podia seguir, amb els ulls esbatanats, aquella baluerna llampanant que fugia com una vaca fent dringar una campana.

—Veus? Això és Colom.

I el seu esguard, ubriac de tants vertigens, s'aturava, com un parcal, damunt el dit enravenat de l'estàtua.

—Això és un vaixell.

Quants pals i quantes cordes! Eren com unes teles que li caçaven els seus sentits, que anaven a la deriva.

—L'elefant, mira!

Allò era un monumental moniato amb potes que no se sabia on tenia el davant ni el darrera.

I ara en Quicu, que ja havia fet la joventut i estava acabant la mitja edat, repassava els seus records i no en trobava d'altres més plaentment gravats en la seva memòria que aquests, i tot contemplant-se el seu hereu, que ja havia complert els seus vuit anys, va concebre un experiment que esperava delitós: l'agafaria i aniria a passar un dia a Barcelona. Ell, com féu el seu pare, li aniria ensenyant tot i en els ulls admirats del bordegàs reviuria aquell goig que ja no podia tornar a gustar. Demés, aquesta passejada era un deure per ell: tal com li havien fet conèixer les esplèndors mundanes que li havien fet donar un gran pas en el desvetllament de la intel·ligència balba de la fredor quieta de Mataporquera, ell volia que el seu Cesc comencés a adonar-se de què en el món hi ha quelcom més que els terrossos vermells de la vileta nadiua.

I ja els tenim fent l'entrada a ciutat després d'un llarg sacsejament. Tan bon punt van a travessar la primera avinguda, en Cesc diu al seu pare:

—Mireu, pare: això és un autòmnibus.

Era un caixó pesat de cantell que brandava anguniosament i deixava un rastre com la guilla.

I quan ja s'apropaven a Colom, un bo'zinar estrany féu aixecar l'esguard del noi.

—Veieu? Això és un avió.

Si semblava un mosquit!

I ja eren al port...

—Guaiteu l'antena de ràdio d'aquest transatlàntic.

El pobre Quicu estava admirat. Aquella fraseologia desconeguda no donava cap orientació a la seva curiositat atabalada.

Emprengueren Rambles amunt i el pare esguardava de cua d'ull el seu fill i no el reconeixia.

Una dona amb un maquillatge sobre-realista, un vestit escotat de dalt i de baix i unes anques amb les frontisses

desmanegades, passà prop d'ells. En Cesc exclamà, en veure-la:

—Té, una dona dolenta!

En Quicu estava aclaparat i sentia com si s'anés tornant petit, mentre el seu fill es feia alt, alt i els papers es transmutaven.

En ésser davant del «Cafè Català», el noi prodigi féu, assenyalant-lo:

—Vet ací un cabaret.

Es ben cert que el pobre pare vivia més emocions i més intenses del que es prometia en sortir de casa.

Prengueren novament el tren, el qual cuidà de ben sacsejar el pare consirós i el fill que esperava el retorn a la seva base amb una tranquil·litat de persona bregada en el dinamisme de les grans urbs.

Poc faltava per arribar a la fi del seu trajecte, quan en Quicu, massa rabiosament mossegat per l'estupor, mirant fit a fit el fenomen que tenia per hereu, li preguntà:

—Com pot ésser, noi, que tu, que no

t'has mogut mai del poble, sàpigues i conequis tantes coses de les quals jo ni esment no tinc? Tot això de l'abús, de l'aviador, del tant s'aguant, del ca, barret...

I en Cesc li respongué, amb la naturalitat de l'inconscient:

—Com que cada diumenge tot això ho veiem en el «Gran Saló Cinema Mataporquera»...

Pel testimoniatge,

UN EXTRA

ELS ESPORTS PREFERITS D'ALGUN ARTISTES

Syd Chaplin: el tennis.

Monte Blue: la boxa (prefereix boxar contra un maniquí apropiat, que contra un contrincant de carn i ossos).

Sally O'Neil: el caçar ànecs.

Antoni Moreno: l'equitació.

Ramon Novarro: la boxa (?).

Patsy Ruth Miller: l'acuplano.

Estelle Clark: el gimnàs.

Norma Shearer: l'aixecar pesos.

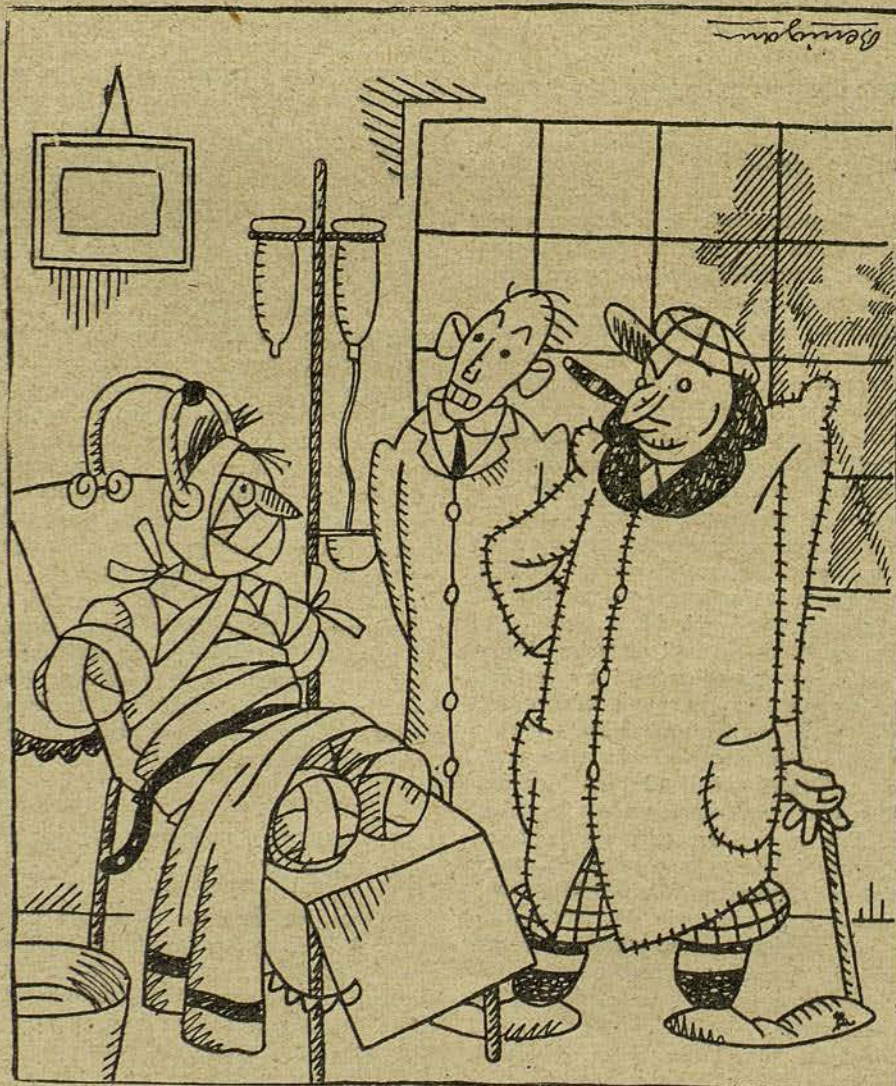
Constance Talmadge: el tennis.

Madge Bellamy: l'equitació.

Leatrice Joy: el pescar amb canya.

Anna Q. Nilsson: el tirar el llaç.

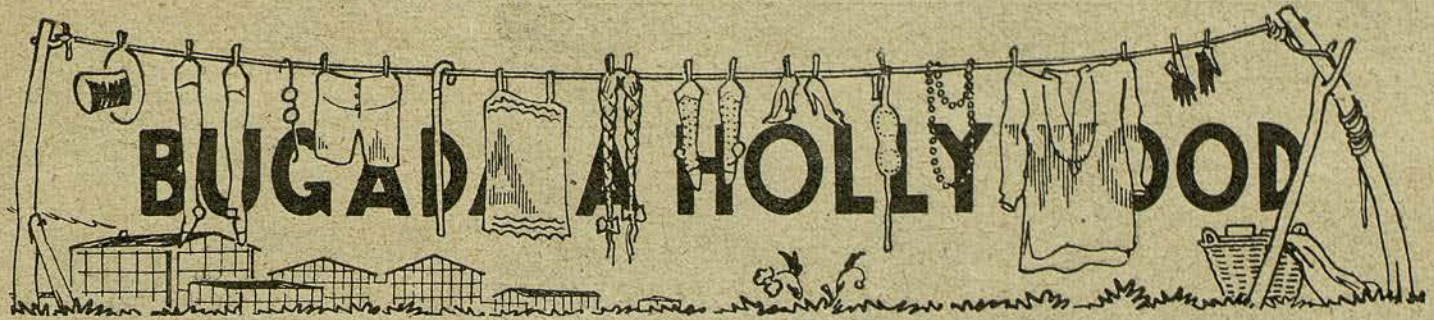
NOTA.—Els artistes que practiquen el divorci per esport, no compten.

L'ACTOR FERIT

—Només ho sento perquè se m'ha esguerrat la meua carrera artística.

—I ca, home! Encara l'aprofitarem per fer pel·lícules quirúrgiques.

Al teatre «Alegria», de Terrassa, fa pocs dies projectaven *La hermana San Sulpicio*.

Els programes, però, anunciaven *La hermana de San Sulpicio*.

L'astorament que ha produït aquest anunci, però, ha estat molt relatiu.

Després d'aquella vegada que feien *Otello* i varen anunciar *Hotel*, tothom ha restat impassible i no s'ha commogut ningú.

En assabentar-se que al «París» pintaven, l'altre dia al «Kursaab» hi havia cua d'estorers i un turo oferia catifes a baix preu.

Nosaltres, amb tal de que hi posessin uns quants pedaços per no ensopegar, ja estaríem contents.

Diu que Milton Sill ha tingut d'abandonar el treball a causa d'haver perdut vint quilos de pes, en molt poc temps.

Nosaltres ja sabem el secret. Aquesta disminució és deguda al tip de suor quan en *La injusta acusación* el varen enviar al penal de la zona tòrrida.

El gran Cugat, el popular Cugat, el millor caricaturista del món (de l'altre) i inspirat violinista, ha estat contractat per la casa «Pathé» per posar lletra i mú-

ANNA MAY WONG

sica a una pel·lícula d'assumpte mexicà (?).

Olé!

S'imposa una altra doble pàgina al *D'ací d'allà*.

BUN MAC JUTOSH
Actor de la «Universal»

No volem que els nostres lectors es perdin una cosa bona.

En el número de la setmana passada varem publicar la primera part de l'elogi de la Greta Garbo, publicat a *Cinelandia*. En el present número inserim la continuació:

«Pero el que bebiera de la encantada fuente de su amor, podría llorar y morir, porque las aguas del llanto y las de aquella fuente del delirio, cristalinas y luminosas, pueden ser un tóxico mortal; por eso sus ojos reflejan también la tragedia; por eso al mirar los ojos de esa flor arrancada de los opulentos jardines de Suecia, parece que se asoma uno al abismo y siente vértigos. La más grande emoción que pueden producir esos ojos, es la de la interpretación de lo trágico y de lo acerbo, en un drama esquiliano, en el que irradian misterio y la traición tiemble en sus pestañas.—José Herrera Alarcón.»

Sentint-ho molt, acaba aquí i la setmana entrant no podem publicar-ne més.

A tots els que no han vist en Mat Moore i en Roy D'Arcy en la pel·lícula *Cuidado con las rubias*, els recomanem que vagin a l'Escullera a veure com els aficionats al noble arte de la pesca pesquen mol·luscos amb canya.

Perdran el temps igualment, però estalviaran quartos.

La Isabel Sheridan és cosina de la Mary Pickford, té divuit anys i li ha estat confiat un dels principals papers en una pel·lícula d'importància que dirigeix l'Ernest Lubitsch.

Només manca que els parentius serveixin d'influència i el dia que en Roy D'Arcy faci debutar la seva família, pleguem el ram i ens dediquem a la cria del colom.

Els del «Kursaab» han tingut el bon acudit de canviar les pissarres d'anunciar els films que fins ara hi ha hagut, per unes altres d'allò més escaients i luxoses.

Molt bé! Ara, que, posats a fer reformes, haurien pogut fer un cop de cap i canviar l'encatífat... que bona falta li fa.

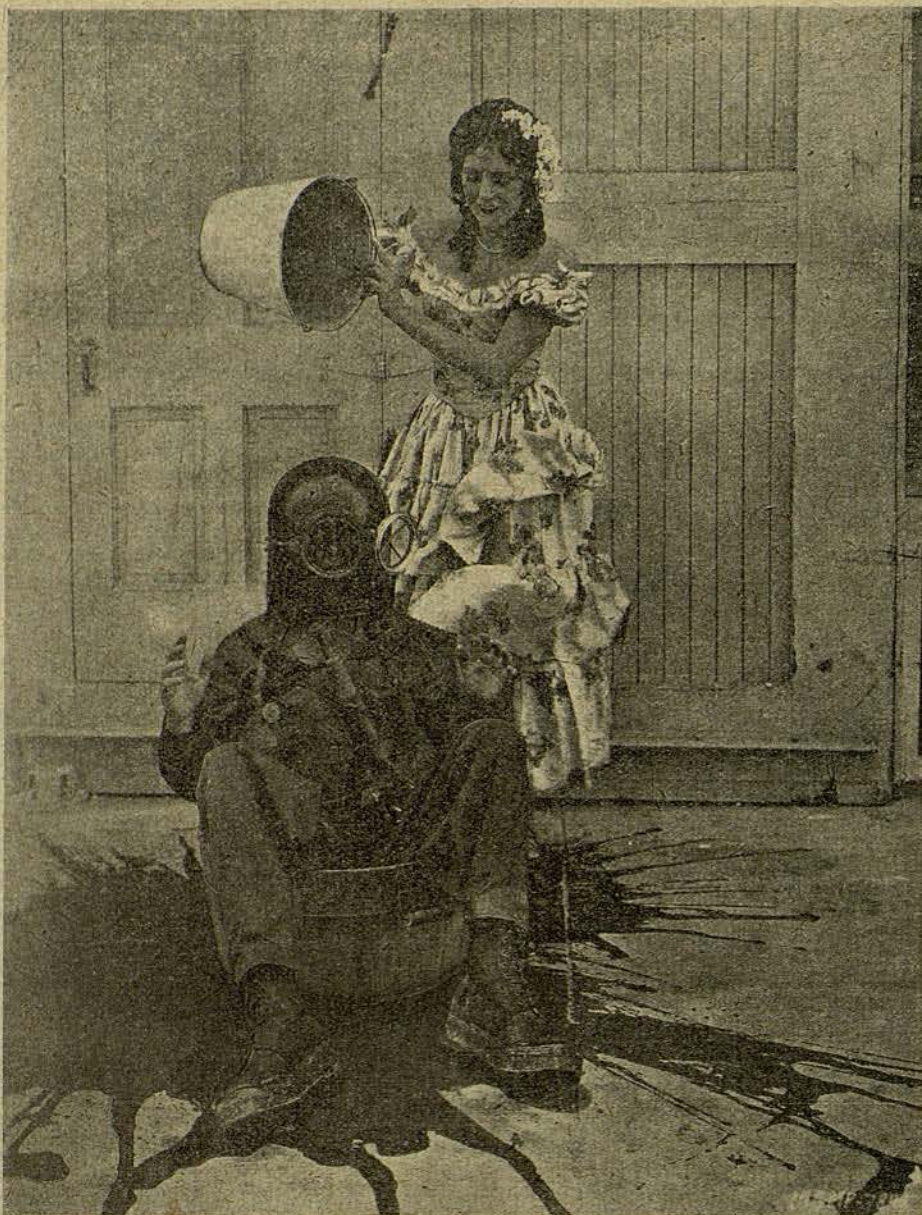
Copiem de *La Pantalla* de la setmana passada unes quantes gracioses màximes degudes a l'estilògrafa del castissísim Enric Jardiel Poncela i dedicades a les pel·lícules de l'Oest:

«Un caballo de «vaquero» es siempre acérrimo del matrimonio.»

«Los caballos desbocados se dejan alcanzar cinco metros antes de llegar al precipicio.»

JOHN BARRYMORE

Lloyd Hughes — que és l'home invisible que hi ha dintre del trajo de llaua — s'entrena per prendre dutxes d'impressió. La que li tira l'aigua és Jane Daly, de la «Metro».

«Ese joven que viene de Nueva York y que no sabe montar a caballo, es un traidor y no debe perderse de vista.»

«Una bala disparada a traición contra el protagonista, jamás logra otra cosa que no sea agujerearle el sombrero.»

Rigorosament històric:

No fa gaires dies, un empresari cinematogràfic es presentà a una important casa de pel·lícules per a llogar-ne unes quantes pel seu cinema.

—Quedi's aquesta!—li digué el dependent que l'atenia, tot recomanant-li una determinada pel·lícula.

—Qui és el protagonista? — demanà l'empresari.

El dependent, no sabent què contestar, consultà un cartell d'anunci, llegí un nom (el primer que veié) i exclamà:

—En Xavier de Montepin!

Riallada general dels companys d'oficina.

El xicot, sufocat i tractant de rectificcar la planxa, declarà finalment:

—Perdoni: ara no em recordava que en Xavier de Montepin era el director!

En Charlot, en una de ses darreres declaracions ha dit que «mai més no tornarà a casar-se».

Si aquesta determinació en Charlot l'hagués presa uns quants anys endarrera, avui dia tindria uns quants milions més i no hauria hagut de perdre temps en divorcis complicats.

Bernard Shaw fou invitat a dir quelcom davant un micròfon per a prendre part en una pel·lícula parlada.

L'escena fou la següent:

Un home surt d'una casa i Bernard Shaw li diu tranquil·lament:

—Dispensi'm... Però, no tinc el plaer de parlar amb el senyor Montagu?

—Sí—respon l'altre.

—Jo em dic Bernard Shaw. Voleu que anem a prendre una tassa de te?

(Tots dos se'n van cap al fons.)

Pel que es veu, Bernard Shaw és dels que creuen que el cinema parlat no mereix paraules massa transcendents.

A Mallorca, fa uns quants dies que tothom va de bòlit, car un destacament de la «U. F. A.» hi està filmant unes escenes per una pel·lícula d'ambient espanyol, que es titularà *La doncella de Valencia*.

Entre els actors de la casa alemanya hi ha en Fèlix de Pomes, dibuixant, violinista, etc., que està cridat a ésser el Cugat de Berlín.

Celebrarem que tot vagi bé i que el director Hans Behrendt en aquesta *Doncella de Valencia* no hi planyi genialitat.

Que les ensaimades l'inspirin i el paisatge hi faci més que nosaltres.

Ha arribat Jack Costello, l'actor cinematogràfic que diuen que a Hollywood ho feia d'allò més bé.

Ho diuen els d'aquí, naturalment.

El senyor Costello s'ha deixat fer un interviu per etapes, i cada dues ratlles explica que *está seguro que en España le contratarán*.

El més bo del cas és que també el que li fa l'interviú diu el mateix a cada moment.

Triunfador i ha de demanar a cada moment que el contractin?

S'ha mort el padastre de la viuda de Rudy, Natacha Rambova. Aquest senyor havia guanyat seixanta mil dòlars venent pomades per *embellecer el cutis*.

Això no és obstacle, però, perquè la seva filla sigui qui sap lo lletja.

Avisem als colleccionadors de fotografies d'artistes de la pantalla que no cal que s'escarrassin demanant retrats als artistes perquè no n'enviaran més. D'ara endavant qui vulgui una foto l'haurà de pagar.

Això és degut a què es veu que hi havia qui escrivia quatre o cinc cartes cada setmana per tenir-ne de diferents.

Gairebé cada setmana hem parlat dels dobles i dels seus avantatges i desavantatges.

Avui en podem afegir un de més a la llista dels primers. Es tracta del cas de les pel·lícules parlades. Una senyora que es diu Belle Mann, xerra en les pel·lícules en substitució de l'Alice White, que és poc radiofotogènica. La senyora doble està encantada de la vida i diu que fa els dòlars a cabassos.

A més, una casa de gramoles i plaques l'ha contractat per impressionar plaques «cantades per l'Alice White».

Ves per on.

S'ha dit que les pel·lícules parlades asenyalarien el descens d'estrelles que han arribat molt amunt. Aquesta davallada seria deguda a la manca de veu.

Això s'arreglarà fàcilment, pel sistema dels dobles del qual parlàvem més amunt.

Amb l'avantatge per part del que faci de doble que les escenes exposades les filmarà el protagonista de debò i quan, per exemple, caigui d'un tercer pis, el que faci de doble es limitarà a fer un xiscle i a esgarriar-se.

I el dels xiribebes serà l'altre.

Malgrat sigui pecar d'indiscrets, ens plau comunicar als nostres llegidors que la Norma Talmadge, que té segrestat en Gilbert Roland, va néixer a Niàgara Falls, Nova York, l'any 1897, fent de model des dels 14 anys.

La seva primera pel·lícula fou *Panthea*.

Per tant, no és cap ocell de la primera volada, si bé no té la venerable ancianitat de la Mae Murray ni els quaranta anys de la Mary Pickford.

«La pareja mejor avenida en Hollywood», segons deien les revistes americanes, era la formada per la Marie Prevost i en Kennet Harlan, però no tindran ocasió de repetir-ho, perquè s'acaben de divorciar.

També en Best Lytell i la Claire Windsor, còmplices amb en Carewe del descobriment de la Dolores del Río, s'han repensat i tornen a estar en estat de merèixer.

La Billie Dove, que és tot una bella senyora, acaba de fer una revelació molt original.

Des dels quinze anys li surten cabells blancs en abundor i avui té el cap bastant canós, i el curiós del cas és que ella no es preocupa gens ni mica per les seves canes, molt al contrari, puix diu que no farà res per treure-se-les i farà els possibles perquè el seu cap sigui blanc del tot dintre de poc.

Verdaderos talleres de reparación
Muntaner, 32 : BARCELONA

Jardines, 9 : BILBAO
El más indicado para reparar su calzado

No creguin, però, els nostres volguts llegidors que això és degut a no ésser vanitosa la Billie Dove; té aquest desig perquè se li ha ficat al cap que serà molt més bella i atractiva quan tot el seu cabell sigui blanc. Vet-ho aquí.

Per la temporada que ve, disfrutarem de valent, perquè tant els americans com els alemanys preparen pel·lícules monumentals.

La *marcha nupcial*, *El patriota* i *El Arca de Noé*, és del millor que s'ha produït a Hollywood, i *La mujer de la luna*, *La vuelta al hogar* i *Las maravillosas falsedades de Nina Petrova*, acrediten la Nova Baselberg com a digna rival de la ciutat del cinema.

I els anglesos, que no volen ésser menys, preparen *Picadilly*, de la «Bip»...

La Maria Alba (Casajuana) està trista perquè l'han retirada de la pel·lícula *En la Vieja Arizona*, on havia de parlar malament l'anglès, però no tan malament com l'enraona.

I tornen a donar la culpa al pobre Cumellas perquè, parlant-li constantment en català, li priva ocasions de perfeccionar l'anglès.

La nostra enhorabona a en Cumellas, que ara ens ha convençut.

Que per ésser bona artista de cinema, a la Casajuana no li falta aprendre l'anglès, ni oblidar el català.

Diu l'Evelyn Brent, que una de les conseqüències de la vinguda del cinema

parlat, serà el que els actors es veuran obligats a pensar.

Segons ella, mentre fins ara s'interpretava un paper, es podia pensar amb el compte del sastre, per exemple, mentre que per interpretar bé un personatge en un film parlat hi haurà que pensar i recordar bé el paper.

Resumint: que la meningitis es va a posar de moda a Hollywood, caient en desús l'apendicitis, que era el recurs dels artistes quan els engiponaven un paper que no es confiaven d'interpretar-lo airo-sament.

CONTESTANT LA SEVA ATENTA...

Pino. — En aquests moments de veritable dolor, quan el cove, implacable, acaba d'arrebassar-li tres dibuixos i dos capets, més els corresponents xistos, ens plau acompanyar-lo en el sentiment i infiltrar-li el valor i la resignació suficients per suportar aquesta nova prova del destí implacable.

Petonets als nens.

Clara Baka. — Agraïm els retalls, que ens han servit per una «bugada». Compti amb el nostre agraïment etern. Si les indulgències li agraden, ja n'hi reservarem unes quantes.

M. A. G. — La seva presentació no pot ésser més modesta.

«Molt senyor meu: aquí els hi envio una caricatura de la Greta Garbo. Segons m'han dit s'assembla més a l'autèntica que la que varen publicar vostès a la seva simpàtica revista el dia 9 del corrent...»

L'han enganyat, cregui.

Però que no té ulls, vostè?

B. T. F. (Hospitalet). — Un capet d'en Charlot? Ai caram! La nostra felicitació més coral.

Del R. — Aquesta vegada, amb tot i que tenim capets per donar i per vendre, hem de fer justícia i reconèixer que els seus són extraordinaris. Aviat els veurà publicats.

IMPRESOS COSTA : ASALTO, 45 : BARCELONA

El proper dijous 7 de març
ESTRENA en els

KURSAAL i CATALUNYA

de la magnífica
comèdia dramàtica

EL DIAMANT DEL ZAR

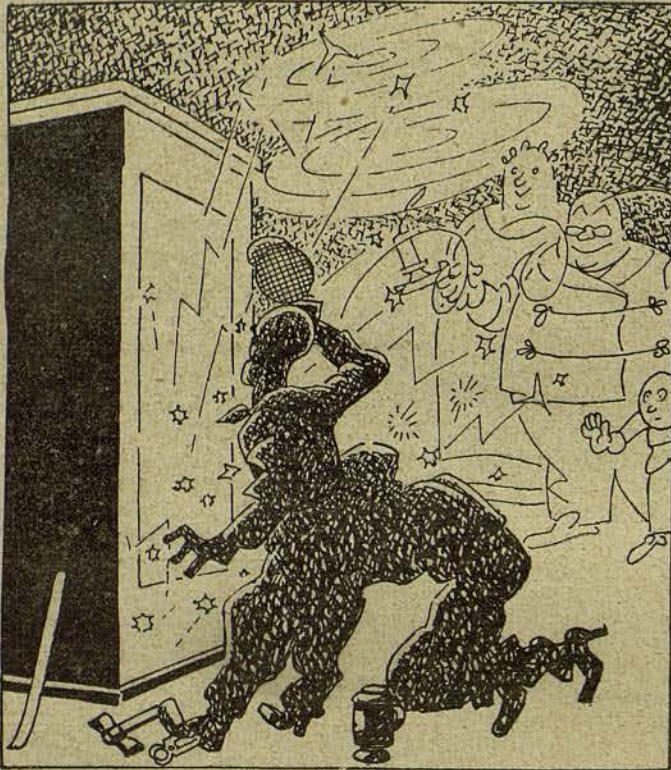
per IVAN PETROVICH i VIVIAN GIBSON

UNA DE LES SENSACIONS DE LA TEMPORADA
TERCERA DE LES GRANS PRODUCCIONS QUE PRESENTA AQUESTA TEMPORADA

Exclusives TRIAN

Consell de Cent, 261 - Teléfon 32744 - BARCELONA

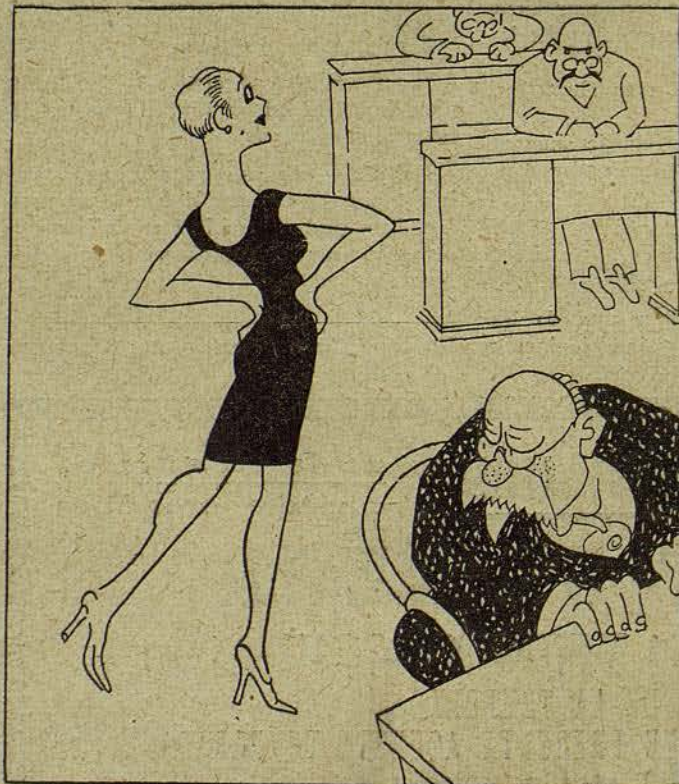
INFLUÈNCIES DESASTROSES DEL CINEMA

El fracàs d'uns pobres lladres, que volent obrir una caixa de cabdals amb explosius, proueixen un castell de focs artificials, que fa les delícies dels amos de la casa.

Efectes desastrosos que produeix entre el ramat la dèria del rabadà, que ha vist una pel·lícula de l'Hoot Gibson i té la pretensió d'aplegar les vaques valent-se del llaç escorredor.

L'actitud gallarda i provocativa de la mecanògrafa del senyor Recolons, l'endemà d'haver vist la pel·lícula de la mecanògrafa que acaba casant-se amb l'amo.

Conflicte interurbà promogut per la «Petrixol Films», en voler imitar unes escenes del «Noticiari Fox» en plena Rambla.